

19de zondag door jaar C

Lc. 12, 32-48

Er is een Italiaans gezegde wat luidt: “Traduttore, traditore”, een vertaler is altijd een beetje een verrader. Dat wil zeggen dat het dikwijls moeilijk is om bij een vertaling niet alleen correct te vertalen, maar ook weer te geven wat er eigenlijk bedoeld is. Dat geldt bijvoorbeeld bij de voorlaatste bede uit het Onze Vader: “En leidt ons niet in beproeving”. Ge zou daarbij kunnen gaan denken dat God met opzet allerlei valstrikken op onze levensweg zet om ons te beproeven. God die ons test op onze echtheid. Voor een stuk is dat misschien aannemelijk, maar ergens wringt die gedachte toch ook: God is geen verleider tot het kwaad.

Eigenlijk is die voorlaatste bede uit het Onze Vader eerder de vraag ons te behoeden voor moedeloosheid, voor opgeven. En er zijn redenen genoeg om daarvoor te bidden.

Het Evangelie van vandaag waarschuwt in feite ook voor dat gevaar. Jezus heeft het over beheerders die aangesteld zijn door een heer die voor lange tijd weg is. Gevolg: die beheerders komen in de verleiding om te gaan profiteren van die lange afwezigheid en dingen te gaan doen die in feite niet door de beugel kunnen. Ze doen alsof er niets meer te verwachten valt, en grijpen wat ze vast kunnen krijgen. Als de kat van huis is dansen de muizen op tafel.

Eigenlijk is dat een beeld wat onze situatie als gelovige mensen heel raak typeert. Want wat is geloven? Dat is God op zijn woord geloven en vasthouden aan hetgeen Hij beloofd heeft. Ook als we dat niet direct kunnen zien, ook als het allemaal lang lijkt te duren. Want ondertussen is die Heer vaak in geen velden of wegen te bespeuren voor ons gevoel: Hij heeft afscheid genomen, en zijn zaken aan ons toevertrouwd.

Dat betekent: wie gelooft, moet kunnen wachten, lang en geduldig, wakker en waakzaam. En dat is soms lastig. Want vasthouden aan iets wat alleen maar op z'n terugloop lijkt te zijn, wat nog maar moeilijk opgepikt wordt door een nieuwe generatie: dat is moeilijk. Het Evangelie spreekt dan ook over een nacht die maar langzaam vordert, tot de tweede en de derde nachtwake. En ondertussen blijft het stikdonker, niemand komt, hoe lang ge ook wacht. En op zulke momenten slaat de twijfel vaak toe, hebben we soms de neiging om de handdoek maar in de ring te gooien.

Als gelovigen kunnen we met de opperbste bedoelingen bezield zijn, maar daarom zijn we nog geen helden. We blijven mensen van vlees en bloed. Waarom het er dan niet van nemen? We leven toch maar één keer? Waarom zoveel moeite doen om die soms moeilijke weg van het Evangelie te bewandelen? Loont dat wel de moeite? Anderen doen dat niet, en die schijnen toch ook niets tekort te komen in het leven?

Het geloof maakt ons niet immuun voor dergelijke vragen. In tegendeel. En eigenlijk zijn het meer dan zomaar vragen of bedenkingen. Tijdens dat lange wachten op hetgeen er in het Evangelie als ideaal naar voor geschoven wordt,

kunnen andere wegen soms verleidelijk gaan glinsteren: het kunnen echte bekoringen worden. De moedeloosheid of zinloosheid kan ons dan gemakkelijk overvallen. Het is dus terecht dat we iedere keer vragen: “Leidt ons niet in bekoring”. En het is belangrijk in uw leven die weg van Christus te blijven volgen, ook als het schijnbaar niets uithaalt. Uiteindelijk is Hij onze hoop, en wie van de hoop kan leven, is ook nooit bang. Amen.

Johan Goris, pastoor